

РЕШЕНИЕ

№ 2036

гр. София, 02.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 10-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ИВИАНА Д. ЙОРДАНОВА
НАУМОВА

при участието на секретаря АННА Б. КОВАНОВА
като разглежда докладваното от ИВИАНА Д. ЙОРДАНОВА НАУМОВА
Административно наказателно дело № 20221110208715 по описа за 2022
година

Производството е по реда на Раздел V, Глава III от ЗАНН.

С Наказателно постановление (НП) № 22-2200100 от 31.05.2022г., издадено от В.Ц.В., изпълняваща длъжността Директор на Дирекция „Инспекция по труда” – София (ДИТ - София), на основание чл.416, ал.5, вр. чл.414, ал.3 от Кодекса на труда (КТ) за нарушение на чл.62, ал.1, вр. чл.1, ал.2 от КТ на „****“ ЕООД (в качеството на работодател) е наложена „имуществена санкция” в размер на 1500 (хиляда и петстотин) лева.

Срещу това Наказателно постановление е подадена жалба от „****“ ЕООД чрез адвокат Ц. И.. В жалбата се посочва, че процесното Наказателно постановление е издадено при съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на материалния закон. Твърди се, че С.Н. е била в договорни отношения с „****“ ЕООД в периода 04.01.2021г. – 01.12.2021г. по силата на сключени между страните граждански договори и Н. е получавала различно възнаграждение според извършената от нея дейност и отработените часове. В жалбата се посочва, че г-жа Н. се осигурявала като личен асистент и писмено е отказала уреждане на отношенията й с „****“ ЕООД като трудово-правни. На следващо място се изтъква, че по време на проверката контролните органи не са установили лично С.Н. да полага труд като санитар и не са доказани елементите на трудово правоотношение. Изводите на административно – наказващия орган били основани само на писмените обяснения на г-жа С.Н.. Според жалбоподателя не е ясно как е установена датата на нарушението. При положение, че г-жа Н. има сключени граждански договори с „****“ ЕООД в периода 04.01.2021г. – 01.12.2021г., се приема, че нарушението би трябвало да е

извършено на 04.01.2021г., а не на произволно избрана дата „12.12.2021г./12.12.2022г.“. От тук и на основание чл.34, ал.1 от ЗАНН се прави възражение за изтекла погасителна давност в полза на Дружеството – жалбоподател. Дори и да се приеме, че датата на нарушението е 12.12.2021г., нямало как да е установено от контролните органи, тъй като на тази дата те не са извършили проверка и не са възприели пряко и непосредствено факта, че г-жа Н. полага труд. На следващо място в жалбата се твърди, че НП не било издадено в срока по чл.52, ал.1 от ЗАНН, а нарушението не било описано пълно и точно от фактическа и правна страна. Критикува се административно – наказващият орган и за това, че не се е произнесъл по възраженията срещу Акта. Не било описано какво е правила С.Н. към момента на проверката и дали на практика е полагала труд, не било ясно изпълнителното деяние и как е установена датата на настъпването му. Жалбоподателят счита, че за да е нарушен чл.62, ал.1 от КТ е следвало да има трудов договор, но да не е в писмена форма. Не било ясно дали Дружеството – жалбоподател се наказва за това, че трудовият договор не е в писмена форма или за това, че лицето е допуснато до работа без трудов договор. С тези мотиви се иска СРС да отмени Наказателното постановление като неправилно, незаконосъобразно и постановено в противоречие с материалния и процесуалния закон. Претендира се и присъждане на сторените по делото разноски от страна на жалбоподателя.

Пред СРС, НО, 10 състав Дружеството - жалбоподател се представлява от адв. И., която в съдебно заседание на 11.10.2022г. заявява, че поддържа жалбата на „****“ ЕООД. По време на съдебните прения пред СРС на 13.12.2022г. адвокат И. моли съдът да уважи изцяло жалбата и да отмени процесното Наказателно постановление. Претендират се и разноски съгласно предоставен списък.

Пред СРС, НО, 10 състав въззиваемата страна Директорът на ДИТ – София се представлява в съдебно заседание на 11.10.2022г. от юрк. Д., която заявява, че оспорва жалбата. В съдебно заседание на 13.12.2022г. Директорът на Дирекция „Инспекция по труда” – София се представлява от юрк. Стоянова, която по време на съдебните прения пред СРС пледира за потвърждаване на процесното Наказателно постановление, тъй като жалбата е неоснователна. Според юрк. Стоянова в хода на производството са събрани достатъчно доказателства в подкрепа на извода на наказващия орган, че Дружеството – жалбоподател е допуснало нарушение на чл.1, ал.2 от КТ, тъй като е установено, че С.Н. е предоставяла работна сила с определено работно време и работно място, с постоянен характер на извършваната дейност и че между нея и „****“ ЕООД са били налице фактически трудови отношения. Според процесуалния представител на въззиваемата страна тези отношения не са били уредени по надлежния ред чрез подписване на трудов договор в писмена форма. Определя се като ирелевантно обстоятелството, че Н. е имала сключен трудов договор с друг работодател, тъй като в КТ са предвидени възможности за сключване на трудови договори с определен срок, по заместване, за определени дни от месеца, но във всички случаи законът изисква задължително, когато се предоставя работна сила, отношенията да се уреждат чрез трудов договор. Поради това се иска СРС да остави жалбата без уважение и да потвърди обжалваното Наказателно постановление. Претендира се и присъждане на

юрисконсултско възнаграждение.

*Съдът, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени и гласни доказателства, намира за установено следното от **фактическа страна** :*

На името на С. били издадени Експертно решение № 2089 от 150 от 18.09.2012г. (за 62 % трайно намалена работоспособност), Експертно решение № 1899 от 149 от 28.09.2015г. (за 64 % трайно намалена работоспособност) и Експертно решение № 0284 от 016 от 29.01.2018г. (за 74 % трайно намалена работоспособност)

Между С. и „****“ ЕООД имало редица сключени помежду им граждански договори – граждански договор № 5/04.01.2021г. (за времето от 01.01.2021г. до 31.01.2021г.), граждански договор № 16/01.02.2021г. (за времето от 01.02.2021г. до 28.02.2021г.), граждански договор № 26/01.03.2021г. (за времето от 01.03.2021г. до 31.03.2021г.), граждански договор № 36/01.04.2021г. (за времето от 01.04.2021г. до 30.04.2021г.), граждански договор № 48/05.05.2021г. (за времето от 01.05.2021г. до 31.05.2021г.), граждански договор № 58/01.06.2021г. (за времето от 01.06.2021г. до 30.06.2021г.), граждански договор № 70/01.07.2021г. (за времето от 01.07.2021г. до 31.07.2021г.), граждански договор № 79/01.08.2021г. (за времето от 01.08.2021г. до 31.08.2021г.), граждански договор № 90/01.09.2021г. (за времето от 01.09.2021г. до 30.09.2021г.), граждански договор № 101/01.10.2021г. (за времето от 01.10.2021г. до 31.10.2021г.), граждански договор № 112/01.11.2021г. (за времето от 01.11.2021г. до 30.11.2021г.) и граждански договор № 123/01.12.2021г. (за времето от 01.12.2021г. до 31.12.2021г.). В приложение № 1 към договорите С.Н. декларираше, че е осигурявана като личен асистент.

В период от две-три години преди декември 2021г. С.Н. работила в „****“ ЕООД като обслужващ персонал – чистач. Заедно с това Н. работила и като личен асистент. В периода 01.06.2020г. – 10.08.2022г. С. имала трудов договор с район „Кремиковци“ - ж.к. Ботунец, гр. София.

В периода от месец януари 2021г. до месец февруари 2022г. С. била осигурявано лице от район „Кремиковци“ - ж.к. Ботунец, гр. София. Същевременно в периода януари – юли 2021г. и септември – декември 2021г. С. била осигурявано лице и от „****“ ЕООД.

В „****“ ЕООД лицето работило по график, на 12-часови или 24-часови смени. Уговорката била на Н. да се плаща 30 лева за 12-часова смяна, като при повече от 14-15 човека в хосписа – възнаграждението ставало 35 лева за 12-часова смяна. На 15-то число на месеца Н. получавала възнаграждението си за предходния месец на ръка от управителя на „****“ ЕООД. Всеки път в хосписа Н. извършвала една и съща дейност – сутрин хранила болните, правила им тоалет, след това им чистила шкафовете, извеждала ги навън /когато времето е топло/ или ги карала с количка до столовата /когато времето не е топло/, или ги изправяла по леглата седнали /когато болните не могли да се движат/. Въпреки, че отношенията между С.Н. и „****“ ЕООД не били уредени като трудовоправни, Н. не е подавала сигнал за това.

На 12.12.2021г. докато чистела коридора на хосписа С.Н. паднала и си счупила крака.

Била извикана линейка и С.Н. била откарана в УМБАЛ „Софиямед“, където била хоспитализирана за оперативни процедури с голям обем и сложност на таза и долния крайник. Н. била в болницата от 12.12.2021г. до 19.12.2021г., след което ѝ била издадена Епикриза към ИЗ № 39476/2021г. Във връзка с този случай Н. подала жалба с вх. № 22002606/13.01.2022г., по повод на която започнала проверка от служители на ДИТ – София в „****“ ЕООД. В хода на проверката С.Н. и Галина Андонова – управител на „****“ ЕООД дали писмени обяснения за случая. В хода на проверката от НАП предоставили информация, че като осигурител „****“ ЕООД е подал осигурителна информация в НАП за С.Н. за месец юли 2019г., месец юли 2020г. и за периода от месец ноември 2020г. до месец декември 2021г.

По повод сигнала на С.Н. свидетелите Е.С. и Д. Т. (служители на Дирекция „Инспекция по труда“ - София) извършили проверка на „****“ ЕООД. Проверката била извършена на място на 18.01.2022г. в обекта на контрол и на 01.03.2022г. по документи в ДИТ – София. В хоспис „Парадайз“, находящ се в гр. София, ул. „Клисура“ № 20, стопанисван от „****“ ЕООД и при преглед на представените документи относно трудово-правните отношения на Дружеството със С.Н., било установено, че между С. и „****“ ЕООД има сключени граждански договори (цитираните по-горе), но не и трудов договор. Свидетелите Стоянова и Т. приели, че на 12.12.2021г. работодателят „****“ ЕООД не е уредил като трудово правоотношение отношенията при предоставянето на работна сила от С. като не е сключил трудов договор в писмена форма с нея в нарушение на чл.62, ал.1, вр. чл.1, ал.2 от КТ. Тези и други резултати от проверката били обективирани в Протокол за извършена проверка № ПР2201674 от 01.03.2022г., екземпляр от който бил връчен на управителя на „****“ ЕООД на 01.03.2022г. срещу подпис. Освен това св. Е.С. (в присъствието на Д. Т. и С.Л.) съставила срещу „****“ ЕООД /в качеството му на работодател/ Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 22-2200100 от 01.03.2022г. за това, че работодателят не е уредил като трудово правоотношение отношенията при предоставянето на работна сила от С., като не е сключил трудов договор в писмена форма с нея, с което на 12.12.2021г. е нарушил чл.62, ал.1, вр. чл.1, ал.2 от КТ. Актът е връчен срещу подпис на управителя на „****“ ЕООД на 01.03.2022г.

Въз основа на този АУАН и при същата фактическа обстановка като описаната в него, срещу Дружеството – жалбоподател е издадено Наказателно постановление № 22-2200100 от 31.05.2022г., с което В.Ц.В., изпълняваща длъжността Директор на Дирекция „Инспекция по труда“ – София, на основание чл.416, ал.5, вр. чл.414, ал.3 от КТ, за нарушение на чл.62, ал.1, вр. чл.1, ал.2 от КТ е наложила на „****“ ЕООД (в качеството на работодател) административно наказание - „имуществена санкция“ в размер на 1500 (хиляда и петстотин) лева.

Наказателното постановление е получено на 13.06.2022г. от управителя на „****“ ЕООД и е обжалвано с жалба от 27.06.2022г.

Тази фактическа обстановка се установява от събраните по делото писмени и гласни доказателства :

Показанията на свидетелката С.Н. са относими, информативни, подробни и звучат житейски достоверно и непредубедено. Те намира опора в приложените по делото граждански договори, жалба с вх. № 22002606/13.01.2022г., молба с вх.№ 22013310/16.02.2022г., Фиш за спешна медицинска помощ от 12.12.2021г., Лист за преглед на пациент, Епикриза, Протокол за извършена проверка и АУАН. Поради това съдът се доверява на тези показания.

Настоящият съдебен състав дава вяра и на думите на свидетелите Е.С. и Д. Т., тъй като те са еднопосочни, достоверни, непротиворечиви и намират опора не само помежду си, но и в показанията на св. Н., както и в приобщените по делото писмени доказателства – АУАН, Протокол за извършена проверка и гражданските договори.

Съдът не подложи на доказателствен анализ приложените на лист 44-48, лист 60 и лист 110 от делото обяснения, тъжба, уведомително писмо, възражение и декларация, тъй като това са писмени документи, които съдържат по естеството си свидетелски показания, които не са дадени непосредствено и устно пред съда, а в писмен вид, което ги прави негодни и като писмено, и като гласно доказателство.

Гражданските договори на лист 17-40 от делото са обективно съществуващи, непредубедени и достоверни. Отразеното в тях намира опора не само в кредитираните по-горе свидетелски показания, но и в АУАН и Протокола за извършена проверка. Освен това от справките за актуално състояние на трудовите договори на С.Н. следва, че в периода 01.06.2020г. – 10.08.2022г. Н. е била в трудови правоотношения с район „Кремиковци“ - ж.к. Ботунец, гр. София и по аргумент на противното също може да се направи извод, че Н. не е била в договорени с писмен трудов договор отношения с Дружеството – жалбоподател и е имала сключени само граждански договори за всеки месец по отделно.

Приложените на лист 51-59, лист 126-128 и лист 132-136 документи от НОИ и НАП са издадени от държавен орган и разполагат с доказателствена сила за посочените в тях обстоятелства. Поради това СРС ги кредитира и приема, че свидетелката Н. е била в трудови правоотношения с район „Кремиковци“ - ж.к. Ботунец, но не и с „***“ ЕООД, но същевременно е била осигурявана и от район „Кремиковци“ - ж.к. Ботунец, и от „***“ ЕООД в периода след януари 2021г.

Приложените на лист 111-113 и лист 137-142 от делото медицински документи са обективни и непредубедени. Те намира опора и в показанията на св. С.Н.. Поради това съдът дава вяра на Фиша за спешна медицинска помощ от 12.12.2021г., Листа за преглед на пациент, Епикризата, както и на трите Експертни решения. От писмените доказателства на лист 111-113 от делото се установява, че на 12.12.2021г. св. Н. е счутила крака си и се е наложило оперативно лечение в болница, а от документите на лист 137-142 от делото се установява, че С.Н. е имала трайно намалена работоспособност още от 2012 година.

Жалбата и молбата на лист 41-43 от делото са обективни писмени доказателства, които имат достоверна дата на завеждане в ДИТ – София. Освен това те намират опора и в кредитираните по-горе писмени и гласни доказателства. Поради това СРС кредитира

документите с вх. № 22002606/13.01.2022г. и с вх. № 22013310/14.02.2022г.

Констатациите от АУАН № 22-2200100 от 01.03.2022г. и от Протокол за извършена проверка № ПР2201674 от 01.03.2022г. са еднопосочни и намират опора не само в показанията на свидетелите Е.С. и Д. Т., но и в думите на свидетелката С.Н., граждански договор № 5/04.01.2021г., граждански договор № 16/01.02.2021г., граждански договор № 26/01.03.2021г., граждански договор № 36/01.04.2021г., граждански договор № 48/05.05.2021г., граждански договор № 58/01.06.2021г., граждански договор № 70/01.07.2021г., граждански договор № 79/01.08.2021г., граждански договор № 90/01.09.2021г., граждански договор № 101/01.10.2021г., граждански договор № 112/01.11.2021г., граждански договор № 123/01.12.2021г., Фиш за спешна медицинска помощ и Листа за преглед на пациент от 12.12.2021г., жалбата с вх. № 22002606/13.01.2022г. и молбата с вх. № 22013310/14.02.2022г. Поради това СРС давя вяра на Акта и Протокола за проверка и приема, че на 12.12.2021г. св. Н. е почиствала коридора на хосписа, когато се е подхлъзнала и паднала, в резултат на което е бил счупен кракът ѝ и се е наложила операция в болница. Също така от съвкупната преценка на тези писмени и гласни доказателства се установява, че на 12.12.2021г. С.Н. е била в хоспис „Парадайз“, за да престира труда си за Дружеството – жалбоподател. Едно от обичайните ѝ задължения там е било именно да чисти, каквото се доказва, че е правила и когато е паднала на 12.12.2021г. От показанията на св. Н. и подкрепящите я писмени доказателства (цитирани по-горе) се доказва, че на 12.12.2021г. Н. със сигурност е престирала труда си като чистачка и санитар за „****“ ЕООД, но без да е има сключен писмен трудов договор. Отношенията между нея и „****“ ЕООД са били уредени като гражданско – правни, а не като трудови с подписан и от двете страни писмен трудов договор.

Приложеното на лист 143-144 от делото Решение на Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ е обективно и достоверно писмено доказателство, което като издадено от държавен орган има доказателствена сила за вписаните в него обстоятелства и взетите решения. Поради това СРС кредитира този документ, макар че не счита, че той дискредитира останалите кредитирани по-горе писмени и гласни доказателства. По същество с това Решение административен орган приема, че доколкото към момента на образуване на административното производство и съответно към момента на проверката С.Н. не е полагала труд за „****“ ЕООД, нормата на чл.405а от КТ е неприложима, тъй като влиза в колизия с правомощията на съда по чл.360 от КТ. Именно поради това се потвърждава с цитираното Решение отказа на ДИТ – София да издаде Постановление по чл.405а от КТ, с което да се обяви съществуването на трудово правоотношение между С.Н. и Дружеството – жалбоподател. Събраните в хода на настоящото производство доказателствата също сочат, че проверката от служители на Дирекция „Инспекция по труда“ – София в обекта на контрол е извършена на 18.01.2022г., но доколкото в хода на тази проверка е установено, че св. Н. със сигурност е престирала труда си като чистачка и санитар за „****“ ЕООД на 12.12.2021г., то цитираното по-горе Решение не е от естество да обори този извод на съда. Това, че проверяващите не са

заварили в хосписа св. Н. да полага труд по време на тяхната проверка на място не означава, че към по-ранна дата /12.12.2021г./ тя не е работила за „****“ ЕООД.

Приложените по делото Заповеди на Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ с № ЧР-1280/04.09.2020г., с № ЧР-40/24.01.2022г. и с № 3-0157/16.02.2022г., както и длъжностните характеристики на В.В. и Е.С. имат доказателствена сила за посочените в тях факти и обстоятелства. Поради това съдът ги кредитира изцяло. От тях, както и на основание чл.416, ал.1, изр.1 и ал.5, вр. чл.399 от КТ; чл.6, ал.5, вр. ал.2, т.21 и чл.21, ал.4, т.3 от Устройствения правилник на Изпълнителна Агенция „Главна инспекция по труда“ (отм.; в сила към март – май 2022г.) съдът приема за доказано, че Е. (като „главен инспектор“ в Дирекция „Инспекция по труда“ - София) е имала правомощието да съставя АУАН, а В.Ц.В. (като определена да изпълнява длъжността Директор на Дирекция „Инспекция по труда“ – София, считано от 24.01.2022г.) - да издава Наказателни постановления, вкл. и процесното НП. Това означава, че конкретните АУАН и Наказателно постановление са издадени от оправомощени за това лица.

За пълнота на изложението следва да се посочи, че Заповедите на Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ с № ЧР-1307/22.05.2019г. и с № ЧР-840/09.06.2022г., както и длъжностната характеристика на Д. Т. (приложени на лист 10-13 и лист 97 от делото) нямат относимост към решаването на спора по същество и поради това съдът ги остави извън доказателствената съвкупност и съответно не ги кредитира.

*При така установената фактология и направения по-горе доказателствен анализ, съдът достига до следните **правни изводи** :*

Атакуваното Наказателно постановление е от категорията на обжалваемите пред съда административни актове. Наказателното постановление е получено на 13.06.2022г. и е обжалвано с жалба от 27.06.2022г. Поради това съдът приема, че жалбата е депозирана в законоустановения срок. Тя изхожда от легитимирана страна в процеса и се явява процесуално допустима. Поради това спорът следва да бъде разгледан по същество.

Въз основа на извършената служебна проверка съдът достигна до извода, че съставеният АУАН и издаденото въз основа на него Наказателно постановление са изцяло в съответствие с процесуалния и материалния закон; отговарят на изискванията на чл.42, респ. чл.57 от ЗАНН; издадени са от компетентни лица (съгласно приложените по делото и кредитирани по-горе Заповеди на Изпълнителния Директор на Изпълнителна Агенция „Главна инспекция по труда“ и длъжностните характеристики на актосъставителя и на наказващия орган) като при съставянето, респ. при издаването им не са допуснати нарушения на процесуалните правила. Налице е съответствие между словесното и цифровото описание на нарушението в Акта и в Наказателното постановление. Административно-наказателното обвинение е ясно и разбираемо формулирано – става въпрос за това, че Дружеството – жалбоподател (в качеството си на работодател по смисъла на §1, т.1 от Допълнителните разпоредби /ДР/ на КТ) не е сключило със С.Н. трудов договор в изискуемата от закона писмена форма и не е уредило отношенията си с нея като трудови

към датата на трудовата злополука - 12.12.2021г., когато със сигурност лицето е престирало труд за „***“ ЕООД.

Вярно е, че в НП е посочено, че е установено, че „на 12.12.2022г. работодателят „***“ ЕООД не е уредил като трудово правоотношение отношенията при предоставяне на работна сила от С. с ЕГН : *****“, като не е сключил трудов договор в писмена форма с нея.“

Същото съдържание фигурира и в Акта. Доколкото, обаче, само на едно място е записана датата „12.12.2022г.“ и навсякъде другаде при фактическото описание на нарушението в АУАН и НП е посочено, че то е извършено на 12.12.2021г., съдът приема, че единично посочената дата „12.12.2022г.“ се дължи на техническа грешка. В случая от цялостното изложение в Акта и Наказателното постановление се установява по несъмнен начин, че датата на деянието е 12.12.2021г., поради което не следва да се счита, че има неяснота на обвинението или че е нарушено правото за защита на наказаното Дружество да разбере срещу коя дата да се защитава, още повече, че към момента на съставяне на Акта и издаване на НП датата „12.12.2022г.“ все още не е била настъпила, поради което е явно, че по погрешка вместо „2021г.“ е написана /еднократно/ в АУАН и НП „2022г.“

Нарушението и нарушителят са установени по време на проверката (в периода 18.01.2022г. – 01.03.2022г.). Актът е съставен на 01.03.2022г., което се явява в рамките на 1-годишния срок от извършване на деянието (с дата 12.12.2021г.) и 3-месечния срок от установяване на дееца (в периода 18.01.2022г. – 01.03.2022г.). Наказателното постановление е издадено след по-малко от три месеца след съставянето на АУАН. Поради това СРС приема, че в конкретния случай са спазени сроковете по чл.34 от ЗАНН.

Вярно е, че НП не било издадено в посочения в чл.52, ал.1 от ЗАНН срок, но доколкото визирият там 1-месечен срок е инструктивен, а не преклузивен, то неспазването му не е съществено процесуално нарушение.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че обвинението е неясно и неразбираемо. В Акта и в Наказателното постановление нарушението е подробно и ясно описано, посочено е лицето, което е престирало труд и с което е следвало, но не е бил сключен трудов договор, респ. отношенията не са били уредени като трудови. Посочена е датата, на която Н. е престирала труд в хосписа. Отбелязано е мястото на престиране на труда. Налице е съответствие между описаното с думи нарушение и посочената правна квалификация. Не е ограничено правото на защита на нарушителя да разбере обвинението срещу себе си и да организира защитата си. От съдържанието на Акта и Наказателното постановление става ясно, че на Дружеството – жалбоподател се вменява като нарушение това, че не е уредило отношенията си с Н. като трудовоправни и не е сключило трудов договор в писмена форма. Никъде в АУАН и НП не става дума за допускане на работника или служителя до работа без трудов договор, поради което направеното в този смисъл твърдение в жалбата се явява неоснователно.

Съдебният състав не споделя и другото възражение от жалбата, а именно, че нарушението би трябвало да е извършено на 04.01.2021г., а не на произволно избрана дата

„12.12.2021г./12.12.2022г.“. При положение, че С.Н. е сключвала граждански договори с „****“ ЕООД месец за месец и не е подавала жалби срещу това, че отношенията ѝ не са уредени като трудови, както и защото няма друго надеждно доказателство, от което да може да се установи на коя/кои дата/дати със сигурност Н. е престираля труд за „****“ ЕООД в периода 04.01.2021г. – 12.12.2021г., то напълно основателно е да се приеме, че именно на датата, на която е станала трудовата злополука /12.12.2021г./ Н. е престираля труда си за Дружеството – жалбоподател. Поради това правилно е определена и датата – 12.12.2021г., тъй като това е моментът, в който със сигурност С.Н. е била в хосписа и е чистила, когато е паднала.

Не е вярно твърдението от жалбата, че не било посочено какво е вършила С.Н. за „****“ ЕООД, тъй като при описание на нарушението в Акта и в НП изрично е посочено, че на 12.12.2021г. Н. е хигиенизирала и дезинфекцирала коридора на хосписа в гр. София, ул. „Клисура“ № 20. Освен това е посочено, че Н. е работила по график и са изброени задълженията ѝ в хосписа.

Водим от изложеното следва, че няма допуснато съществено процесуално нарушение – основание за отмяна на Наказателното постановление на формално основание и спорът следва да бъде разгледан по същество.

Съгласно чл.62, ал.1 от КТ трудовият договор се сключва в писмена форма. Съгласно чл.1, ал.2 от КТ отношенията при предоставянето на работна сила се уреждат само като трудови правоотношения. При това положение, с оглед доказаните по делото факти, следва, че свидетелката Н. като е престираля труда си като санитар /чистачка/ конкретно на 12.12.2021г. /когато е мила пода в коридора, при което се е подхлъзнула и паднала/ реално е била в трудово правоотношение с „****“ ЕООД. Това означава, че Н. е следвало да има сключен писмен трудов договор с работодателя си, но такъв реално не е бил подписан. Видно от кредитираните по-горе свидетелски показания, както и от подкрепящите ги писмени доказателства (АУАН, граждански договори, Протокол за извършена проверка) към 12.12.2021г. С.Н. е престираля труд като санитар /чистачка/ за „****“ ЕООД, но без да е имала сключен писмен трудов договор, т.е. без към 12.12.2021г. отношенията между нея и „****“ ЕООД да са били уредени като трудови с подписан и от двете страни по правоотношението писмен трудов договор. Това означава, че „****“ ЕООД /в качеството си на работодател по смисъла на §1, т.1 от ДР на КТ/ е нарушило от обективна страна чл.62, ал.1, вр. чл.1, ал.2 от КТ, тъй като не е сключил писмен трудов договор с Н. и не е уредил отношенията си с нея като трудови към датата на събитието от 12.12.2021г.

Съгласно чл.1, ал.2 от КТ отношенията при предоставянето на работна сила се уреждат само като трудови правоотношения и това става /съгласно чл.62, ал.1 от КТ/ с писмен трудов договор. Поради това липсата на сключен трудов договор в писмена форма винаги съставлява нарушение по чл.62, ал.1 от КТ. В случая е налице бездействие /неподписване на трудов договор с Н. преди 12.12.2021г./. Така се е стигнало до нарушаване на установения в обществото ред /че трудовите правоотношение следва да се регламентират с писмен трудов договор/. Нормата на чл.414, ал.3 от КТ обявява това бездействие за

наказуемо като административно – наказателно отговорно лице е работодателят. В случая той е юридическо лице - „***“ ЕООД. Неговата административна отговорност е обективна и безвиновна. Поради това следва да се приеме, че процесното деяние е доказано и от обективна, и от субективна страна. То отговаря на критериите по чл.6 от ЗАНН и представлява административно нарушение. Същото се счита за реализирано в момента, в който без трудов договор лицето е започнало да престира труда си за работодателя. В случая по делото е доказано, че престиране на труд от страна на Н. като санитар /чистачка/ в полза на „***“ ЕООД е имало и преди 12.12.2021г., но няма безспорни доказателства на кои точно дати Н. е престирала труда си за работодателя си. От факта на организиране на работата на Н. по график на 12-часови и 24-часови смени, с уговорено трудово възнаграждение, установено място на работа и работни задължения се налага изводът, че в действителност отношенията между С.Н. и „***“ ЕООД са били не граждански, а трудови.

Доколкото изпълнителното деяние на това нарушение се състои в бездействие – то се явява извършено и на всяка друга дата докато Н. е престирала труда си за „***“ ЕООД без сключен трудов договор. Доколкото тези други дата не са доказани по делото, то положението на налични трудови правоотношения между С.Н. и „***“ ЕООД преди 12.12.2021г., прикрити зад сключваните между тях граждански договори следва да се тълкува като отегчаващо отговорността обстоятелство, сочещо за завишена степен на обществена опасност на деянието и дееца спрямо други нарушения от същия вид.

Нарушението е формално. За съставомерността му е без значение дали св. Н. е получила заплащане за труда си за последния месец и половина, през които е работила за „***“ ЕООД, както и дали са настъпили вредни последици за работника. От значение е единствено дали работодателят е спазил задължението си да оформи трудовите си правоотношения с Н. /в случая/ като такива с писмен трудов договор. Нарушението не е резултатно, поради което е и без значение дали има реализирани вреди. Настъпилата в случая трудова злополука и данните, че от „***“ ЕООД не са платили положения от Н. труд за ноември 2021г. и до 12.12.2021г. не влияят върху съставомерността на деянието, поради което тези обстоятелства следва да се квалифицират като отегчаващи отговорността обстоятелства.

От установените по делото факти (че Н. е имала трайно намалена работоспособност, че е била осигурявана от Дружеството – жалбоподател и че е била в трудови правоотношения с район „Кремиковци“ - ж.к. Ботунец) не може да се направи извод за несъставомерност на процесното деяние, тъй като наличието на намалена работоспособност на едно лице или трудов договор на това лице с друг работодател не изключва задължението на „***“ ЕООД да уреди отношенията си със С.Н. като трудови - щом те в действителност са такива. Правилно юрк. Стоянова посочва в тази връзка, че в КТ са предвидени възможности за сключване на трудови договори с определен срок, по заместване, за определени дни от месеца, като във всички случаи законът изисква задължително, когато се предоставя работна сила, отношенията да се уреждат като трудово-правни и да се сключва писмен трудов договор.

Задължението за сключване на трудов договор тежи върху работодателя. Поради това твърдението, че Н. не искала сключване на трудов договор не извинява бездействието на Дружеството - жалбоподател.

По делото е безспорно доказано, че работодател на С. е „****“ ЕООД и именно това юридическо лице следва да понесе административно – наказателната отговорност за нарушението по чл.62, ал.1, вр. чл.1, ал.2 от КТ.

Съгласно чл.414, ал.3 от КТ законово предвидената санкция за работодател – юридическо лице за нарушение на чл.62, ал.1 от КТ е в размер от 1500 лв. до 15 000 лева. Сметчаващи отговорността обстоятелства в случая са това, че „****“ ЕООД е осигурявало Н. в периода, в който между тях е имало сключени граждански договори. Отегчаващи отговорността обстоятелства са това, че почти година трудовите правоотношение между С.Н. и „****“ ЕООД са били прикривани като граждански отношения, както и това, че е настъпила трудова злополука за Н., и че не ѝ е бил заплатен труда за последния месец и половина работа при „****“ ЕООД. С оглед съотношението на сметчаващите към отегчаващите отговорността обстоятелства и тяхната относителна тежест СРС счита, че на „****“ ЕООД следва да бъде наложена имуществена санкция в размер около средния, предвиден в закона, т.е. „имуществена санкция“ в размер на 8000 лева. Доколкото с процесното НП на „****“ ЕООД е наложена „имуществена санкция“ в размер на 1500 лева и делото е образувано по жалба на работодателя, с оглед принципа, че не може да се влошава положението на жалбоподателя, СРС не може да увеличи размера на административното наказание, поради което следва да потвърди размера на имуществената санкция, посочен в обжалваното Наказателно постановление, а именно 1500 лева.

Сметчаващите в случая обстоятелства не са нито многобройни, нито изключителни. Налице са и отегчаващи отговорността обстоятелства. Нарушението е формално и представлява типична проявна форма на нарушение по чл.62, ал.1, вр. чл.1, ал.2 от КТ. Поради това СРС счита, че конкретният казус не е маловажен случай или маловажно нарушение (особено като се има предвид, че чрез него не просто са били застрашени, но и реално са засегнати за период от поне година обществените отношения, гарантиращи на С.Н. престижане на труд само срещу валидно сключен трудов договор). В този смисъл е и изричната разпоредба на чл.415в, ал.2 от КТ.

Водим от изложените до тук съображения настоящият съдебен състав реши, че атакуваното Наказателно постановление следва да се потвърди.

С оглед изхода на делото на жалбоподателя не се дължат разноски. На основание чл.63д, ал.4 от ЗАНН учредението, чийто орган е издал процесното НП (т.е. Дирекция „Инспекция по труда“ – гр. София) има право на юрисконсултско възнаграждение – доколкото съдът потвърждава Наказателното постановление и по време на съдебните прения пред СРС, НО, 10 състав процесуалният представител на въззиваемата страна е поискал присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Съгласно чл.63д, ал.1 от ЗАНН в настоящото производство страните имат право да им се присъждат разноски по реда на АПК. Когато страната е била защитавана от юрисконсулт, както в случая, на основание

чл.63д, ал.4 от ЗАНН в полза на ДИТ - София следва да се присъди възнаграждение в размер, определен от съда. Според чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ заплащането на правната помощ следва да е съобразено с вида и количеството на извършената дейност и да се определи според Наредбата за заплащането на правната помощ. В чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ пише, че възнаграждението за защита в производства по ЗАНН (каквото е настоящото) може да бъде от 80 до 150 лева. В случая по настоящото дело е имало две открити съдебни заседания пред СРС, НО, 10 състав с участието на юрк. Д. и юрк. Стоянова. Поради това, но и доколкото самият правен спор не се отличават с фактическа или правна сложност, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на ДИТ - София юрисконсултско възнаграждение в размер около и малко под средния, предвиден в Наредбата за заплащането на правната помощ, т.е. 110 (сто и десет) лева.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 22-2200100 от 31.05.2022г., издадено от В.Ц.В., изпълняваща длъжността Директор на Дирекция „Инспекция по труда” – София, с което на основание чл.416, ал.5, вр. чл.414, ал.3 от Кодекса на труда, за нарушение на чл.62, ал.1, вр. чл.1, ал.2 от Кодекса на труда на „****“ ЕООД е наложена „имуществена санкция” в размер на 1500 (хиляда и петстотин) лева.

ОСЪЖДА нарушителя „****“ ЕООД с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление : град ****0, с управител Г.Д.А. и едноличен собственик на капитала Владимир Димитров Андонов, **да заплати на Дирекция „Инспекция по труда” – София сумата от 110 (сто и десет) лева** за направени по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва пред Административен съд – София град по реда на АПК в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____